

ת"פ (חיפה) 51986-02-24 - מדינת ישראל נ' סמיון סגן

ת"פ (חיפה) 51986-02-24 - מדינת ישראל נ' סמיון סגן שלום חיפה

ת"פ (חיפה) 51986-02-24

מדינת ישראל

נגד

סמיון סגן (עציר)

בית משפט השלום בחיפה

[16.09.2024]

כבוד השופטת רונה פרסון

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בשלושה אישומים בעבירות של גניבה (שתי עבירות) לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), פריצה לרכב בכוונה לגנוב, עבירה לפי סעיף 1413 לחוק העונשין, גניבה מרכב, עבירה לפי סעיף 413 ד(א) לחוק העונשין ושימוש ברכיב חיוני באמצעי תשלום או מסירתו לאחר, בידיעה שהוא עלול להשתמש בו בכוונה להונות, עבירה לפי סעיף 40(ב)(2) לחוק שירותי תשלום, תשע"ט-2019 וסעיף 25 לחוק העונשין.

הנאשם נעצר ביום 11.2.24 והוא עצור במסגרת הוראה על מעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו בתיק כאן. כתב האישום

2. על פי אישום מס' 1, ביום 4.1.24 בסמוך לשעה 14:00 רכבה המתלוננת על קורקינט חשמלי ועצרה ליד ספסל ברח' נורדאו בחיפה. במעמד זה, ניגש הנאשם למתלוננת, אשר לא הכיר, שוחח עימה והתעניין בשווי הקורקינט ובביצועיו. בהמשך, הצטרף הנאשם למתלוננת ורכב עימה לדירת חברתה. בהגיעם לדירה הכניסה המתלוננת את הקורקינט לדירה ואימה אשר הגיעה למקום בנפרד, הניחה את תיקה על הרצפה בסלון הדירה. בהמשך הנאשם הרים דברים מהרצפה ויצא מהדירה לזרוק אשפה. לאחר מכן יצאה המתלוננת מהדירה ורכבה על הקורקינט לביתה, ולאחר שהתברר לה כי הטלפון הסלולרי אינו ברשותה, חזרה לדירה. בכניסה לחצר הדירה פגשה המתלוננת בנאשם ומסרה לו כי הטלפון הסלולרי אינו נמצא ברשותה וכי השאירה אותו בדירה. בשלב זה, הודיע הנאשם למתלוננת כי הטלפון הסלולרי שלה נמצא ברשותו. מייד לאחר מכן, נכנסה המתלוננת לחצר הדירה כשבכוונתה להעמיד את הקורקינט על הרגלית, אז חטף הנאשם את הקורקינט מידיה וברח מהמקום. במעמד זה, מסרה אם המתלוננת למתלוננת כי הארנק אשר היה בתיקה אינו נמצא ברשותה. בתגובה לכך, רדפה המתלוננת אחר הנאשם אך לא הצליחה להשיגו.

ביום 28.1.24 בסמוך לשעה 14:30, בתחנת אוטובוס ברח' ארלוזורוב בחיפה, זיהתה המתלוננת את הנאשם וביקשה כי ישיב לה את הדברים שגנב ממנה. בתגובה לדבריה השיב הנאשם כי אינו מכיר אותה כלל והמשיך ללכת.

במעשיו גנב הנאשם קורקינט אשר שווי כ-5,500 ₪ וטלפון סלולרי ששווי כ-500 ₪. על פי אישום מס' 2, ביום 25.1.24 בסמוך לשעה 15:19, התיישבה המתלוננת על כסא מחוץ למקום עבודתה בעסק "עדית כריות ושמיכות פוך" בחיפה, והניחה את הטלפון הסלולרי שלה על הכסא הסמוך לידה. באותן הנסיבות, הגיע הנאשם למקום וחלף מאחורי הכסא וגנב את הטלפון הסלולרי באופן שהרימו מהכסא ועזב את המקום. במעשיו גנב הנאשם טלפון סלולרי אשר שווי כ-1,800 ₪.

על פי אישום מס' 3, ביום 8.2.24 בסמוך לשעה 16:40 הגיעו ברכב מסוג סקודה המתלונן ובני משפחתו לבית מלון בחיפה. לאחר שבנו של בעל הרכב החנה את הרכב בחניון בית המלון, בני המשפחה הוציאו ציוד מתא המטען של הרכב, סגרו את דלתות הרכב, מבלי לנעול את הרכב, והשתמשו במעלית הסמוכה בחניון כדי להעביר את הציוד לבית המלון. בשעה 16:56, נכנס הנאשם מדלת הכניסה לחניון, וניגש לרכב שחנה בסמוך לרכב אחר, משך את דלתות הנהג ברכבים ודלת הרכב נפתחה. בהמשך לאמור ולאחר שפתח את דלת הנהג, התיישב במושב הנהג והחל לחטט במקומות שונים ברכב. בנסיבות אלה, בהיותו ברכב, גנב הנאשם ארנק השייך לבעל הרכב שבתוכו, בין היתר, 240 ₪ במזומן וכרטיסי אשראי. סמוך לשעה 16:57, נכנסו בני המשפחה מדלת הכניסה לחניון והבחינו בנאשם יושב ברכב. במעמד זה, צעק המתלונן לעבר הנאשם "מה אתה עושה ברכב" ובתגובה לכך יצא הנאשם מהרכב ואמר למתלונן "שתוק". בהמשך לנסיבות אלה, ניסה הנאשם להשתמש באמצעי התשלום במכונות אוטומטיות פעמיים וסורב, וניסה למשוך סכום של 100 ₪ באמצעות אמצעי התשלום מכספומט וסורב.

3. הנאשם יליד שנת 2001. מעיון בגיליון הרשעותיו הפלילי עולה כי הנאשם צבר לחובתו שמונה הרשעות קודמות, האחרונה בתיק 13180-03-21 (שלום חיפה), גז"ד מיום 15.2.22, בעבירות של תקיפה כדי לגנוב, החזקת אגרופן או סכין שלא כדיון וגניבה, ובתיק שצורף שם, בעבירות של תקיפה וחבלה ממשית ע"י שניים או יותר והחזקת אגרופן או סכין שלא כדיון, בגין נגזר עליו, בין היתר, עונש עונש מאסר מותנה לתקופה של שישה חודשים למשך שלוש שנים. כמו כן הורשע הנאשם בעבירות שעניינן אלימות, רכוש וסמים, בגין ריצה תקופות מאסר ממושכות, כמפורט בגיליון הרשעותיו הפלילי.

4. ב"כ המאשימה בטיעוניה לעונש טענה כי פגיעתן של עבירות אלה בציבור וברווחתו קשה ויש צורך בענישה הולמת לצורך הרתעה. ביחס לעבירות של גניבת טלפון נייד, טענה כי עבירה זו מהווה פגיעה חמורה בערכים החברתיים המוגנים וזאת בשל המשמעות של מכשיר זה בעולם המודרני. טענה כי מעבר לפגיעה הקניינית, יש בעבירה זו כדי להוות גם פגיעה בפרטיותו של האדם. אשר לחומרת הפגיעה בערך המוגן, טענה כי פסיקת בית המשפט העליון קבעה כי אין להקל ראש בעבירה זו שהפכה לתופעה נפוצה שפוגעת באזרחים תמימים ומערערת את תחושת הביטחון של הציבור. הפנתה לפסיקה ביחס לענישה הנוהגת. טענה כי כאן הנאשם הוא המבצע היחיד של העבירות וכי רכושם של המתלוננים לא הוחזר להם ונגרם להם נזק כלכלי. הפנתה לעברו של הנאשם וציינה כי עומד כנגדו מאסר מותנה בן שישה חודשים. טענה כי בהיעדר אופק שיקומי או טיפולי אין מקום לסטות לקולא ממתחם הענישה. ביקשה להטיל על הנאשם 16 חודשי מאסר בפועל, ולהפעיל את המאסר המותנה במצטבר וכן לגזור עליו מאסר מותנה ארוך, קנס ופיצוי למתלוננים.

5. ב"כ הנאשם בטיעונו לעונש לפניי הדגיש כי הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן וחסך בזמן שיפוטי. בשים לב לאופי העבירות וסמיכות הזמנים, ביקש לקבוע כי מדובר בעבירה מתמשכת אחת. ביחס לאישומים הראשון והשני טען כי לא הוצגו קבלות על שווי הרכוש. ביחס לאישום השלישי, טען כי הנאשם לא גרם כל נזק לרכב בפריצתו אליו, וכי השימוש בכרטיס אשראי לא צלח. טען כי בנסיבות אלה שלושת האישומים הם במדרג הנמוך של עבירות הרכוש. הפנה לפסיקה לעניין מתחם הענישה. ציין כי הנאשם בן 23, וכי התדרדר לשימוש בסמים בגיל צעיר ואובחן כסובל מהפרעת התנהגות. טען כי תחלואה כפולה מקשה על יכולתו הנפשית של הנאשם לעבור טיפול ושיקום וזאת חרף רצונו העז לעשות כן, וכי גם משפחתו התגייסה בניסיון לעזור לו אך מצאה עצמה חסרת אונים. ביקש שלא למצות עם הנאשם את הדין ולהטיל עליו עונש בתחתית המתחם, ולהורות כי המאסר המותנה יופעל בחופף או שלכל היותר רק בחלקו יצטבר לעונש שיקבע בית המשפט.

6. הנאשם בדבריו לפניי הביע חרטה וצער והתחייב שלא לחזור על מעשיו.

דין והכרעה

7. המחוקק קבע במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין, את עקרון ההלימה המנחה בענישה, דהיינו, קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל. על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש הולם, ובתוך כך יתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בעבירה, כאשר בתוך המתחם יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב, בין היתר, בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

8. במסגרת תיקון 113 אף נקבע כי במהלך גזירת העונש נדרש בית המשפט לבדוק האם הנאשם שלפניו הורשע בכמה עבירות או בעבירה יחידה. במידה ומדובר בכמה עבירות, על בית המשפט לקבוע האם הן מהוות אירוע אחד או מספר אירועים נפרדים. אם מדובר באירוע אחד, יקבע מתחם ענישה לאירוע כולו ויגזור עונש כולל לכל העבירות הקשורות לאותו אירוע. לעומת זאת, אם יגיע בית המשפט למסקנה כי מדובר בכמה אירועים עליו לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן לגזור עונש נפרד לכל אירוע ובד בבד לקבוע האם ירוצו העונשים בחופף או במצטבר. בית המשפט אף יכול להגיע למסקנה כי יש להשית עונש אחד כולל לאירועים כולם (ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל, 5.8.13).

9. בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14) (להלן: "הלכת ג'אבר") אומץ בדעת רוב מבחן "הקשר ההדוק" להכרעה בשאלה מתי מספר מעשים או עבירות ייחשבו לאירוע אחד. על פי המבחן האמור, "התשובה לשאלה מהם גדרי ה"אירוע" תיגזר מניסיון החיים, כך שעבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד. המובן שניתן למונח "קשר הדוק" יתפתח ממקרה למקרה ואין צורך לקבוע אותו באופן קשיח כבר כעת. עם זאת, ניתן לומר כי ברגיל קשר כזה בין עבירות ימצא כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תוכנית עבריינית אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה (אך מבלי שפרמטרים אלה ימצו את מבחני העזר האפשריים לבחינת עוצמתו של הקשר בין העבירות)". (ליישום הלכת ג'אבר ראו ע"פ 2519/14 קיעאן נ' מדינת ישראל (29.12.14), רע"פ 4760/14 קיסלמן נ' מדינת ישראל (7.5.15)).

10. בענייננו, הגעתי לכלל מסקנה כי כל אישום מהווה "אירוע" נפרד. אמנם כלל העבירות הן עבירות רכוש אשר מטרתן השגת "כסף קל" והן בוצעו בתוך פרק זמן קצר, אך אין מדובר באירועים התלויים אחד בשני אלא כל אירוע עומד כשלעצמו והוא פרי החלטה עצמאית לבצעו. העבירות בוצעו במקומות שונים, במועדים שונים, בשיטות שונות וכלפי מתלוננים שונים. כך, בעוד שבאישום הראשון מדובר באירוע מתמשך הכולל שיחת היכרות עם המתלוננת, במסגרתו נטל הנאשם את הטלפון הסלולרי שלה בעורמה וחטף בכח מידיה את הקורקינט שלה, באישום השני מדובר באירוע קצר בו הנאשם גנב את הטלפון הסלולרי של המתלוננת וזאת ללא היכרות עימה. ביחס לעבירת הפריצה לרכב והעבירות הנלוות לה, הרי שמדובר בעבירות שונות במהותן, כאשר אף חוק העונשין מייחד לעבירות אלה פרק נפרד. מכאן, שאין מדובר בתכנית עבריינית אחת המקיימת את מבחן "הקשר ההדוק".
- משקבעתי כי כל אישום מהווה "אירוע" נפרד הרי שיש לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל אישום. אף שבאישום הראשון ובאישום השלישי מדובר במספר עבירות, מצאתי שאלה מקיימות בין לבין עצמן את מבחן הקשר ההדוק ובסופו של דבר בכוונתי להטיל עונש אחד כולל בגין כל העבירות, שכן ענישה נפרדת ביחס לכל אירוע ואירוע נראית בעיני, בנסיבות שבפניי, מלאכותית ומחמירה יתר על המידה ואף לא התבקשתי לכך. קביעת מתחמי הענישה ההולמים
11. בקביעת מתחם העונש ההולם בכל אחד מהאישומים יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובמדיניות הענישה הנהוגה.
12. בכלל העבירות בהן הורשע הנאשם, פגע הנאשם בערכים המוגנים של זכות האדם להגנה על רכושו וקניינו, שמירה על תחושת הביטחון האישי והציבורי, הסדר הציבורי וכן בזכות הפרטיות ושמירה על שגרת חייו ושלווה נפשו.
13. ביחס לעבירת הגניבה, סעיף 384 לחוק העונשין קובע כדלקמן:
"הגונב, דינו - מאסר שלוש שנים, והוא אם לא נקבע לגניבה עונש אחר מחמת נסיבותיה או מחמת טיבו של הדבר שנגנב."
14. ביחס לעבירה של גניבת טלפון נייד נקבע בשורה ארוכה של פסקי דין כי עבירה זו מהווה פגיעה חמורה בערכים חברתיים מוגנים וזאת בשל מקומו המרכזי של מכשיר זה בחיי האדם בעולם המודרני. בית המשפט העליון עמד על כך שאין מדובר בעבירת רכוש "רגילה", שכן מעבר לפגיעה הקניינית, גניבת טלפון נייד פוגעת גם בפרטיותו של אדם שכן בדרך כלל מצויים במכשיר זה תמונות, סרטונים, פרטים אישיים ומידע אישי. יפים לענייננו הדברים שנפסקו בע"פ 8627/14 דביר נ' מדינת ישראל (14.7.15):

"גניבה ושוד של טלפון סלולרי אינם כגניבה ושוד של כסף או של חפץ אחר. הסמארטפון הפך זה מכבר לידידו הטוב של האדם...נוסף על אובדן הנגישות והחרדה המתלווה לכך, גניבת טלפון סלולרי מהווה גם חדירה למתחם פרטי ביותר של האדם. הסמארטפון הוא מעין כספת ניידת המכילה תמונות, לעיתים תמונות רגישות, התכתבויות אישיות ומידע פרטי, ולעיתים אף סודי, אשר מעצימים את החרדה מן הגניבה. מרבית המכשירים הסלולריים הנמכרים כיום, הינם "מכשירים חכמים", שמהווים לרוב גם שער כניסה לשלל נכסיו הדיגיטליים של האדם - חשבון דואר אלקטרוני, חשבון פייסבוק ורשתות חברתיות נוספות, אפליקציות עם גישה לחשבון הבנק וכיוצא באלה...אמרנו דברים שאמרנו כדי להצביע על כך שאין לראות בגניבה ובשוד של טלפון סלולרי עבירת רכוש "רגילה", ומכאן מגמת החמרה בענישה בעבירות אלה."

בית המשפט העליון עמד על כך שגניבת מכשירי טלפון ניידים הפכה ל"מכת מדינה" ועל כן יש צורך בהחמרה בענישה בעבירות אלה:

"אוסף, כי גניבת מכשירי טלפון ניידים הפכה, למרבה הצער, לתופעה נפוצה הפוגעת באזרחים תמימים ומערערת את תחושת הביטחון של הציבור. אין להקל ראש בעבירה זו ויש להטיל על המורשעים בביצועה עונשים הולמים." (רע"פ 6365/13 קליינר נ' מדינת ישראל (23.9.13)).

ראו גם ע"פ 588/13 פלוני נ' מדינת ישראל (27.8.13), ע"פ 6378/11 בסול נ' מדינת ישראל (31.7.12).
15. ביחס לעבירה של גניבת קורקינט, יפים לענייננו דברי בית המשפט המחוזי בת"פ 256/08 מדינת ישראל נ' חליל (15.10.09), שם התייחס לגניבת אופניים:

"אין להקל ראש גם בעבירת גניבת האופניים. יש ונוטים להתייחס לעבירות כגון דא כאל זוטות; ואולם, פגיעתן של עבירות שכאלו בציבור וברווחתו, פגיעה קשה היא. יש צורך בענישה הולמת על מנת להרתיע מלבצע עבירות שכאלו." כן ראו הדברים שנפסקו בת"פ 54951-07-17 מדינת ישראל נ' פיכטירב (4.1.21):

"אין להקל ראש בעבירה של גניבת אופניים שכן אופניים (וגם אופניים חשמליים) הינם כלי תחבורה שכיח ביותר במחוזותינו, והפגיעה ברכושו של האדם שאלה ניטלים ממנו, אינה באה לידי ביטוי אך בעוגמת הנפש ובחיסרון הכיס, אלא באובדן כלי תחבורתי."

16. נסיבות ביצוע העבירות באישום הראשון מלמדות על פגיעה משמעותית בערכים החברתיים המוגנים, כאשר הנאשם, תוך תכנון, בחר את מושא הגניבה וזהות המתלוננת. הנאשם ניגש מיוזמתו אל המתלוננת ופתח עמה בשיחה ובהמשך התלווה אליה וניצל את האמון שנתנה בו כאשר הכניסה אותו לדירת חברתה. בדירה, הנאשם ניצל שעת כושר ונטל את הטלפון הנייד של המתלוננת מתוך כיס המקטורן שלה בעורמה ומבלי ששמה לב לכך. כך גם גנב את ארנקה של אמה אשר היה מונח בתיק בדירה. בהמשך, כשחזרה המתלוננת לדירה על מנת לחפש את הטלפון הנייד שלה, ותוך כדי היתקלות עמה, חטף הנאשם מידיה בכוח את הקורקינט שלה וזאת בעזות מצח וללא מורא, המתלוננת רדפה אחר הנאשם אך לא הצליחה להשיגו.

חלקו של הנאשם בביצוע העבירות הוא בלעדי. במעשיו, מעבר לפגיעה הכלכלית, פגע הנאשם באופן חמור בתחושת הביטחון האישי של המתלוננת וגרם לה עוגמת נפש ממשית. בגניבת הטלפון הנייד שלה, פגע הנאשם, בין היתר, בזכות המתלוננת לפרטיות. בנוסף, בגניבת הקורקינט שלה, המהווה עבורה כלי תחבורה, פגע הנאשם גם ביכולת הניידות של המתלוננת. ביחס לטענת הסיניגור כי לא הוצגו קבלות על שווי הרכוש שנגנב הרי שלא מצאתי כי יש צורך בהוכחת הנזק בהליך כאן ומכל מקום מדובר בסכומים משוערים הגיוניים בשים לב למהות הרכוש שנגנב.

17. מנסיבות ביצוע העבירה באישום השני עולה כי הנאשם לקח את הטלפון הנייד של המתלוננת, אשר היה מונח על כיסא בסמוך אליה מחוץ למקום עבודתה, מבלי ששמה לב לכך. שווי הטלפון הסולארי כ-1,800 ₪ והוא לא הוחזר למתלוננת. אין ספק כי במעשיו גרם הנאשם למתלוננת לחסרון כיס ולפגיעה בתחושת הביטחון האישי שלה, אם כי לא מדובר במעשה מתוכנן ומתוחכם ועל כן, בשים לב גם לשווי הרכוש שנגנב, אני סבורה כי אירוע זה מדגים פגיעה בינונית בערכים המוגנים.

18. על מדיניות הענישה בעבירות של גניבת אופניים חשמליים ניתן ללמוד מפסקי הדין הבאים:
בת"פ 31712-10-23 מדינת ישראל נ' נוסינוב (2.1.24) הנאשם הורשע על פי הודאתו בחמש עבירות של גניבה וכן הסגת גבול. הנאשם נכנס לבניין מגורים וגנב זוג אופניים חשמליים שהיו מונחים במבואת הבניין. מספר שעות קודם לכן גנב הנאשם זוג אופניים חשמליים שהיו מונחים ברחוב כשהם נעולים. בנוסף, הנאשם גנב קורקינט חשמלי שהיה מונח סמוך לרכבת כשהוא נעול, ובשתי הזדמנויות אחרות גנב עוד שני זוגות אופניים חשמליים. בית המשפט קבע מתחם ענישה כולל הנע בין מאסר קצר שניתן לשאת בעבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר. בית המשפט גזר על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל תוך הפעלת שני עונשי מאסר מותנה, חלק במצטבר וחלק בחופף, ובסה"כ 13 חודשי מאסר, מאסר מותנה ופיצוי למתלוננים.

בת"פ 592-05-23 מדינת ישראל נ' זריהן (2.8.23) הנאשם הורשע על פי הודאתו בשתי עבירות של גניבה והסגת גבול. הנאשם נכנס לבית אבות וגנב אופניים חשמליים שהיו בחדר מדרגות. במקרה נוסף, הנאשם נכנס למרכז פעילות ימית לחדר העובדים במקום, פתח תאים המשמשים לאחסון חפצי העובדים וחיטט בהם, ונטל מתאו של המתלונן טלפון סולארי. בית המשפט קבע מתחם ענישה כולל הנע בין 6 חודשי מאסר ועד 20 חודשי מאסר בנוסף לענישה נלווית. בית המשפט גזר על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל תוך הפעלת מאסר מותנה של 5 חודשים במצטבר, ובסה"כ 17 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי למתלוננים.

בת"פ 54951-07-17 מדינת ישראל נ' פיכטירב (4.1.21) הנאשם הורשע על פי הודאתו בשלוש עבירות של גניבה ובעבירת היזק לרכוש במזיד. במקרה אחד הנאשם גנב אופניים השייכים למתלונן, נמלט מהמקום ונתפס על ידי שוטר סויר לאחר מרדף. במקרה השני, הנאשם גנב מחצר בניין אופניים חשמליים תוך ששבר את מנעול האופניים ויצא מהבניין לכיוון התחנה המרכזית בתל אביב כשהוא מחזיק את האופניים בידיו על מנת למכור אותם תמורת ₪ 100 לאוכל ולסמים. במקרה נוסף הנאשם נכנס לבניין וגנב אופניים ונתפס על ידי השוטרים כ-250 מטרים מהבניין כשהוא רוכב על האופניים. בית המשפט העמיד את מתחם העונש ההולם בגין כל אירוע בין מאסר על תנאי ועד 12 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. קבע כי המתחם הכולל יקבע בין תקופת מאסר קצרה שיכול שתרוצה בעבודות שירות ועד 14 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. בית המשפט התחשב בנסיבות חייו המורכבות של הנאשם ומצבו הבריאותי וההליך השיקומי אותו הוא עובר והחליט לאמץ את המלצת שירות המבחן, האריך את המאסר המותנה וגזר עליו צו מבחן לשנה.

19. עיון בפסיקה מלמד כי מנעד העונשים בעבירה של גניבת טלפון נייד רחב: ברע"פ 6365/13 קליינר נ' מדינת ישראל (23.9.13) הורשע המבקש, על פי הודאתו, בעבירת בגניבה של טלפון סולארי. בית המשפט השלום קבע כי מתחם הענישה המקובל בעבירות מסוג זה נע בין 2-8 חודשי מאסר בפועל. בקביעת העונש בתוך מתחם הענישה, הביא בית המשפט בחשבון את עברו הפלילי של המבקש הכולל שלוש הרשעות קודמות בעבירות רכוש, מרמה ואלימות, כשבעבר הוא אף ריצה 12 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט קבע כי אין מקום להשית על המבקש מאסר שירוצה בעבודות שירות, וגזר על המבקש 4 חודשי מאסר בפועל, 4 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי בסך 3,000 ש"ח למתלונן. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור, תוך הדגשת עברו הפלילי של המבקש, בקבעו כי העונש שהושת עליו אינו חמור ואף "ממש קל". בית המשפט העליון דחה את הבר"ע, על אף טענות המבקש לפגיעה בהליך שיקומו, וציין כי מתחם הענישה הינו סביר ועונשו של המבקש אינו חורג בחומרתו מהמתחם.

בעפ"ג 51662-12-14 מדינת ישראל נ' ג'אבר (20.4.15) הוגש ערעור על קולת העונש שגזר בית משפט השלום על המשיב, 14 חודשי מאסר בפועל, בגין 14 מעשי גניבה, מרביתם של טלפונים חכמים, גניבת כרטיס חיוב, 6 עבירות של הפרת הוראה חוקית וכן עבירות של הונאה בכרטיס חיוב והחזקת נכס החשוד כגנוב. בית משפט השלום קבע מתחמי ענישה שנעים בין מאסר מותנה לבין 12 חודשי מאסר לכל עבירה שעניינה גניבה. בית המשפט המחוזי אימץ את המתחמים שקבע בית משפט השלום, החמיר בעונש הכולל והעמידו על 24 חודשי מאסר במקום 14 חודשים. בת"פ 17446-12-18 מדינת ישראל נ' פרמן (1.7.19), הורשע הנאשם, מאבטח באולם אירועים, בגניבת טלפון נייד השייך לאחת מהמוזמנות האירוע. הטלפון הוחזר למתלוננת. בית המשפט קבע כי מתחם הענישה נע בין מאסר על תנאי וקנס לבין מאסר בפועל למשך מספר חודשים, וגזר על הנאשם, נעדר עבר פלילי, 3 חודשי מאסר על תנאי, קנס והתחייבות.

בת"פ 26473-06-15 מדינת ישראל נ' פלוני (6.9.18) הורשע הנאשם בשתי עבירות של גניבה ועבירה של מעשה מגונה. הנאשם גנב בחוף הים את תיקו של המתלונן אשר הכיל בתוכו בין היתר מכשיר טלפון נייד, נמלט מהמקום, נתפס והרכוש הוחזר למתלונן. במקרה נוסף המתלונן התארח בבית חברו וכשעזב גנב את הטלפון הנייד של חברו ומכר אותו בתמורה ל-300 ₪. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם לעבירות הגניבה נע בכל אחד מהמקרים ממאסר מותנה ועד 9 חודשי מאסר בפועל. בשל העובדה שהנאשם השתלב בהליך טיפולי, הוטלו עונשים העומדים ברף התחתון של מתחמי הענישה שנקבעו, בדמות מאסר מותנה, צו מבחן, התחייבות, פיצויים וקנס.

בת"פ 21794-09-14 מדינת ישראל נ' מיכאל קווצ'קו (25.1.15) הורשע הנאשם בגניבת טלפון נייד מחולה מאושפז וגניבת מזומן בסך של 300 ₪. המכשיר הסלולרי הושב לבעליו. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם בגין עבירת הגניבה נע בין 3 חודשים ועד 12 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט גזר על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל, תוך הפעלת מאסר מותנה חלקו בחופף וחלקו במצטבר, ובסה"כ 14 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסרים מותנים.

20. ביחס לעבירות של פריצה וגניבה מרכב, נקבע בחוק כדלקמן:
"413ו. הפורץ רכב או מתפרץ לרכב, דינו - מאסר שלוש שנים; עשה כן בכוונה לבצע גניבה או פשע, דינו - מאסר שבע שנים."
"413ד. (א) הגונב דבר מתוך רכב, דינו - מאסר שלוש שנים."

21. סעיף 40(ב)(2) לחוק שירותי תשלום, תשע"ט-2019, קובע כי מי שהשתמש ברכיב חיוני באמצעי תשלום, או מסר לאחר רכיב חיוני כאמור, בידיעה שהוא עלול להשתמש בו, בכוונה להונות, דינו - מאסר שלוש שנים.

22. בחינת נסיבות ביצוע העבירות באישום השלישי, מלמדת על פגיעה בינונית בערכים המוגנים. הנאשם התפרץ לרכב, לאחר שמשך את דלת הנהג ברכב ודלת הרכב נפתחה. אין מדובר בהתפרצות מתוחכמת או בשימוש באמצעי פריצה ייעודיים, אלא בפתיחת דלת הרכב שלא הייתה נעולה. לאחר שפתח את דלת הרכב, התיישב הנאשם במושב הנהג והחל לחטט במקומות שונים ברכב, גנב ארנק השייך לבעלים של הרכב, וכשנתפס על ידי המתלונן יצא מהרכב ואמר לו "תשתוק". הנאשם במעשיו פגע בתחושת הביטחון האישי של המתלונן אשר גילה להפתעתו את הנאשם ישוב ברכב והנאשם אף הרהיב עוז והתעמת עם המתלונן לאחר שנתפס. הארנק, אשר הכיל תעודות, מזומן בסך 240 ₪ וכרטיסי אשראי, לא הושב לבעליו. עם זאת, נתתי דעתי לכך שלא נגרם נזק לרכב ולכך שהנאשם נכשל בניסיונותיו לבצע עסקאות באמצעי התשלום.

23. לעניין מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של פריצה וגניבה מרכבים אפנה לפסקי הדין הבאים (לרבות פסיקה אליה הפנו הצדדים):

ברע"פ 4338/15 כהן נ' מדינת ישראל (23.6.15), הורשע המבקש בעבירות של פריצה לרכב וגניבה מרכב. המבקש ניפץ את חלון הרכב וגנב תיק ובו כרטיס אשראי, מסמכים ו-400 ₪. בית משפט השלום קבע כי מתחם הענישה ההולם נע בין 4 ל-12 חודשי מאסר בפועל. על המבקש הוטלו 6 חודשי מאסר בפועל תוך הפעלת מאסרים מותנים, חלקם בחופף וחלקם במצטבר, ובסה"כ 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי למתלונן. ערעורי המבקש לבתי המשפט המחוזי והעליון נדחו.

ברע"פ 7362/14 אבו ריא נ' מדינת ישראל (4.11.14) הורשע המבקש, לאחר הליך שמיעת ראיות, בעבירות של פריצה לרכב במטרה לגנוב בצוותא, וגניבה מרכב בצוותא. בית משפט השלום גזר על המבקש 6 חודשי מאסר בפועל אשר ירוצו בעבודות שירות, 6 חודשי מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן. ערעורי המבקש לבתי המשפט המחוזי והעליון נדחו.

בעפ"ג 37300-11-22 מחמד סלים נ' מדינת ישראל (27.12.22) הורשע המערער, פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של פריצה לרכב בכוונה לגנוב וגניבה מרכב. המערער נכנס לרכב שחנה במגרש חניה דרך החלון האחורי-ימני, הכניס ידו לפני הרכב ופתח את הדלת הקדמית ימנית על ידי משיכת ידית הפתיחה הפנימית. בהמשך, גנב המערער מהרכב מכשיר טלפון חדש שהיה בקופסה ואשר שייך למתלונן, בעל הרכב. בית משפט השלום קבע כי מתחם הענישה נע בין חודש ועד שמונה חודשי מאסר בפועל, וגזר על המערער עונש של חודש ויום מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי למתלונן. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור וקבע כי העונש שנגזר על המערער הוא עונש מקל בהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלו.

בעפ"ג 36927-07-14 יובל אוחיון נ' מדינת ישראל (2.10.14) הורשע המערער לאחר ניהול הוכחות בפריצה לרכב בכוונה לגנוב, גניבה מרכב, חבלה במזיד ברכב והפרעת שוטר במילוי תפקידו. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה ועד ל-10 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט גזר על המערער עונש של 8 חודשי מאסר בפועל והפעיל במצטבר מאסר מותנה של 6 חודשים, ובסה"כ 14 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלונן. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור תוך שקבע כי בית משפט קמא קבע מתחם הולם לעבירות בהן הורשע המערער וכי העונש שהוטל על המערער הולם וראוי.

בעפ"ג 20738-08-14 מדינת ישראל נ' אבו חאטום (27.8.14) הוגש ערעור על קולת העונש שנגזר על המשיב, אשר הורשע על פי הודאתו בשתי עבירות של פריצה לרכב בכוונה לגנוב ובעבירה של גניבה מרכב. המשיב פרץ לרכב חונה ברחוב, בכך שהשליך אבן, ניפץ את שמשת הרכב האחורית ימנית, השחיל בפתח שנוצר את פלג גופו העליון וגנב מהרכב תיק שהכיל חפצים ומסמכים אישיים. כשלושה שבועות לאחר מכן, פרץ המשיב בשעות הבוקר לרכב נוסף, שחנה ברחוב באותה שיטה של ניפוץ החלון והחדרת גופו פנימה. עוברי אורח הבריחו אותו, והוא נמלט מבלי שנטל מהחפצים שהיו ברכב. בית משפט השלום קבע כי מתחם הענישה ההולם נע בין עונש מאסר מותנה משמעותי לבין מספר חודשי מאסר (כולל לריצוי בעבודות שירות), וגזר על המשיב 3 חודשי מאסר בגין האירוע הראשון ו-4 חודשי מאסר בגין האירוע השני ובסה"כ 7 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה והתחייבות. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור וקבע כי מתחם הענישה ההולם נע בין 6 ל-12 חודשי מאסר בגין כל אירוע, ובסופו של דבר החמיר את עונשו של המשיב וגזר עליו 12 חודשי מאסר בפועל בגין שני האירועים (7 חודשי מאסר בפועל בגין האירוע הראשון, ו-5 חודשי מאסר בפועל בגין האירוע השני) לצד רכיבי ענישה נוספים.

בת"פ 7564-12-23 מדינת ישראל נ' סאלי זאיט (17.4.24) הורשעה הנאשמת על פי הודאתה בעבירות של פריצה לרכב וגניבה מרכב. העבירות בוצעו בצוותא על ידי הנאשמת ואדם נוסף, לאחר תכנון שכלל סגירתו של המתלונן בחדר האמבטיה על מנת ליטול ממנו את מפתחות הרכב כדי לבצע התפרצות ללא מפריע. ההתפרצות לא גרמה נזק לרכב וההמחאה שנגנבה מהרכב הוחזרה למתלונן ברגע שהגיעו השוטרים למקום. בית המשפט קבע כי מתחם הענישה נע בין מספר חודשי מאסר, שבמקרים מתאימים ניתן לבצע בעבודות שירות, לבין 12 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלוות. בית המשפט גזר על הנאשמת 4 חודשי מאסר בפועל תוך הפעלת מאסר מותנה בן 8 חודשים, חלקו בחופף וחלקו במצטבר, ובסה"כ 10 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר מותנה.

בת"פ 46141-11-23 מדינת ישראל נ' קגן (5.2.24) הנאשם הורשע על פי הודאתו ב-5 עבירות של גניבה, פריצה לרכב בכוונה לגנוב, גניבה מרכב, חבלה במזיד לרכב ושיבוש הליכי משפט. בתיק העיקרי, הנאשם פרץ לרכב באופן שהשליך אבן לעבר שמשות החלון האחורי וניפץ אותה, נכנס לרכב וגנב שני תיקים שאחד מהם הכיל ₪ 500, כרטיסי חיוב וחפצים נוספים. בתיק המצורף הראשון, התארח הנאשם בבית סבתו וגנב פינצטה כסופה ושלוש טבעות זהב, וכשיצא הבחין באופניים חשמליים ללא השגחה, נטל אותם ורכב עליהם ברחבי העיר. בנוסף גנב הנאשם מבית אימו ₪ 4,000 ומברגה חשמלית. בתיק המצורף השני, בתחנת משטרת תל אביב גנב הנאשם אופניים חשמליים. בית המשפט קבע מתחם ענישה נפרד עבור כל אירוע. בתיק העיקרי, קבע בית המשפט מתחם ענישה הנע בין עונש מאסר קצר שניתן לשאת בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר. בית המשפט גזר על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל תוך הפעלת מאסר מותנה בן 3 חודשים, חלקו במצטבר וחלקו בחופף, ובסה"כ 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצויים למתלוננים.

24. לאור כלל האמור לעיל אני קובעת את מתחם הענישה כדלקמן:
ביחס לאישום הראשון - ממאסר מותנה ועד 12 חודשי מאסר בפועל.
ביחס לאישום השני - ממאסר מותנה ועד 8 חודשי מאסר בפועל.
ביחס לאישום השלישי - ממספר חודשי מאסר בפועל שניתן לבצע בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל.
גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם

25. בנסיבות תיק זה לא מצאתי כי יש לחרוג ממתחם הענישה בשל שיקולי שיקום, בהיעדר אופק שיקומי.
25. לצורך גזירת עונשו של הנאשם נתתי דעתי להודאתו אשר ביטאה נטילת אחריות על מעשיו, לחיסכון בזמן שיפוטי ובזמנם של העדים לרבות המתלוננים. עוד נתתי דעתי לכך שהנאשם הביע חרטה בדבריו לפניי.
בנוסף, התחשבתי בנסיבות חייו המורכבות של הנאשם, גילו הצעיר ודברי ההגנה כי הוא סובל מתחלואה כפולה (אף שלא הובאו אסמכתאות בעניין זה).

עם זאת, לא נעלם מעיני כי חרף גילו הצעיר לנאשם עבר פלילי שאינו קל, שעה שהוא צבר לחובתו שמונה הרשעות קודמות במגוון עבירות ובהן עבירות אלימות, רכוש וסמים, עבירות של איומים, החזקת סכין, תקיפה ושווד מזוין, בגינן אף ריצה תקופות מאסר ממושכות. מדובר בנאשם שהשהייה מאחורי סורג ובריח אינה זרה לו. עוד יצוין כי אף עונש מאסר מותנה, למשך שישה חודשים, אשר נגזר עליו כשנתיים לפני ביצוע העבירות כאן לא הרתיע אותו מלשוב ולבצע עבירות דומות. הנאשם במעשיו החוזרים הפגין זלזול בוטה בהוראות החוק ועולה כי מדובר במי שאין לו מורא מפני החוק. עוד נתתי דעתי לכך כי הרכוש שנגנב לא הוחזר למי מהמתלוננים.

26. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים לקביעת עונשו של הנאשם, הן לקולא והן לחומרא, הגעתי לכלל מסקנה כי יש להטיל על הנאשם עונש מאסר מוחשי, אשר יגלם בצורה ראויה את עקרון ההלימה ועקרון ההרתעה ויתן מענה לאינטרס הציבורי הרחב, אך עם זאת ישמור על יחס הולם בין כלל העבירות וחומרתן לבין מידת העונש, לצד ענישה צופה פני עתיד מרתיעה ופיצוי לנפגעי העבירות. ביחס למאסר המותנה, מצאתי להפעילו במצטבר, שכן לא מצאתי טעם המצדיק הפעלת כולו או מקצתו באופן חופף.

27. לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת את דינו של הנאשם כדלקמן:
א. מאסר בפועל למשך 12 חודשים.
ב. אני מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 6 חודשים אשר הוטל על הנאשם בת"פ 13180-03-21 (בימ"ש השלום בחיפה, גז"ד מיום 15.2.22) וזאת באופן מצטבר לעונש המאסר כאן כך שבסה"כ יישא הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 11.2.24 ועד היום.
ג. מאסר מותנה בן 10 חודשים למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתקופת התנאי עבירת רכוש מסוג פשע.
ד. מאסר מותנה בן 5 חודשים למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתקופת התנאי עבירת רכוש מסוג עוון.
ה. אני מחייבת את הנאשם לפצות את המתלוננים כמפורט להלן:
באישום הראשון - סך של 5,000 ₪ למתלוננת.
באישום השני - סך של 1,500 ₪ למתלוננת.
באישום השלישי - סך של 500 ₪ למתלונן.
הסכומים ישולמו ב-5 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים החל מתאריך 4.5.25 ואילך. לא ישולמו כל אחד מהתשלומים במועד תעמוד היתרה לפירעון מידי ותיגבה בדרך בה גובים קנס.
המאשימה תמציא למזכירות את פרטי המתלוננים בתוך 21 יום ותביא לידיעתם את תוכנו של גזר הדין.
ו. בשל חיוב הנאשם בפיצויים ותקופת המאסר שנקבעה, אני נמנעת מהטלתו של קנס על הנאשם.
זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.
ניתן היום, י"ג אלול תשפ"ד, 16 ספטמבר 2024, במעמד הצדדים.